

жи-тѣ, които были поставлены при гроба Іисусовѣ, въ страха-тѣ дотекли въ града и рассказали на първосвященники-тѣ за всичко, что ся случилось; тогава тѣи повиыкали старѣйшины-тѣ отъ народа и направили совѣтъ да подкупятъ воины-тѣ, та да разгласяватъ на всякадѣ, че когато тѣ спали, дошли ученицы-тѣ Му и откраднали тѣло-то на Іисуса Христа. Архіереи-тѣ и старѣйшины-тѣ ся общали на воины-тѣ да ся застъпятъ за нихъ, ако хване Пилатъ да изисква за неисправно-то изпълненіе на тѣхнѣ-тѣ длъжность. Воины-тѣ пріели прѣдложенны-тѣ имъ пары и распространили тоя лъжливъ слухъ между Іудеи-тѣ.

44

ГЛАВА ХСІV.

Іисусъ Христосъ ся являва на ученицы-тѣ, които отивали въ Еммаусъ.

Въ оный сѣщій день, не много прѣдъ захожденіе-то сѣлнечно, двама отъ ученицы-тѣ, Лука и Клеопа, отваждали въ Еммаусъ, село, което не было далече отъ Іерусалимъ. Тѣи были твѣрдѣ печальны и разговаряли за всичко, что станѣло, и за онова, что чули отъ святы-тѣ жены, ученицы Христовы. Въ него время Самъ Іисусъ Христосъ ся приблизилъ до нихъ и вѣрѣлъ съ нихъ наедно; но тѣ не Го познали. Спаситель гы попыталъ: „за какво нѣчто разговаряте и за что сте тѣи печальны?“ Единъ отъ тыя ученицы, по имя Клеопа, отговорилъ: „вѣрно, само ты единъ, быдейки въ Іерусалимъ, не знаешь за това, что ся случи въ него тыя дни.“ — „Кое?“ попыталъ Спаситель. „За Іисуса Назарянина,“ отговорили ученицы-тѣ, „Който бѣше великъ Пророкъ, мѣжъ силенъ съ дѣло и слово прѣдъ Бога и челоуѣцы-тѣ. Може ли ты да не си чулъ това, какъ наши-тѣ архіереи и старѣйшины Го осѣдихъ на смѣръть и распахъ? А нѣи ся падѣхме, че е Той онзи самый, който трѣбва да избави Израиля. И ето